



اخیراًبحث هایی درباره نمایش تصاویرمربوط به آسیب های اجتماعی مانند خودکشی، تعدی یا مصرف مواد مخدر، در سینما و شبکه نمایش خانگی درگرفته و سیبل این انتقادها هم سریال «شغال» به واسطه تعدی انجام شده و فیلم «پریپسر» به خاطر قتل پدر است. نگاه شما به این موضوع چیست؟

تصاویر اجتماعی مانند خودکشی یا مصرف مواد مخدر، حتی اگر در رسانه‌ها منتشر شوند، مورد تأیید ما نیست، اما سؤال این است که آیا نباید به این مسائل پرداخته شود؟ خیر، این گونه نیست. نوع پردازش و نمایش این مسائل در رسانه‌ها بستگی به مخاطب دارد. در واقع رسانه‌ها باید در مواجهه با این مسائل، نوع ورود خود را متناسب با مخاطب انتخاب کنند.

در این شرایط، چه راهکاری برای افزایش آگاهی عمومی نسبت به این آسیب‌ها پیشنهاد می‌دهید؟ در صورتی که بخواهیم حساسیت و آگاهی‌سازی در خصوص این مسائل را افزایش دهیم، می‌توان از طریق جلسات محرمانه یا گزارش‌های ویژه، اطلاعات را به مسئولان منتقل کرد. برای مسئولان ممکن است نمایش تصاویری از این آسیب‌ها به منظور ایجاد حساسیت در نظر گرفته شود، اما این نوع نمایش برای عموم مردم توصیه نمی‌شود، مگر با هشدار و درج محدوده سنی مخاطب.

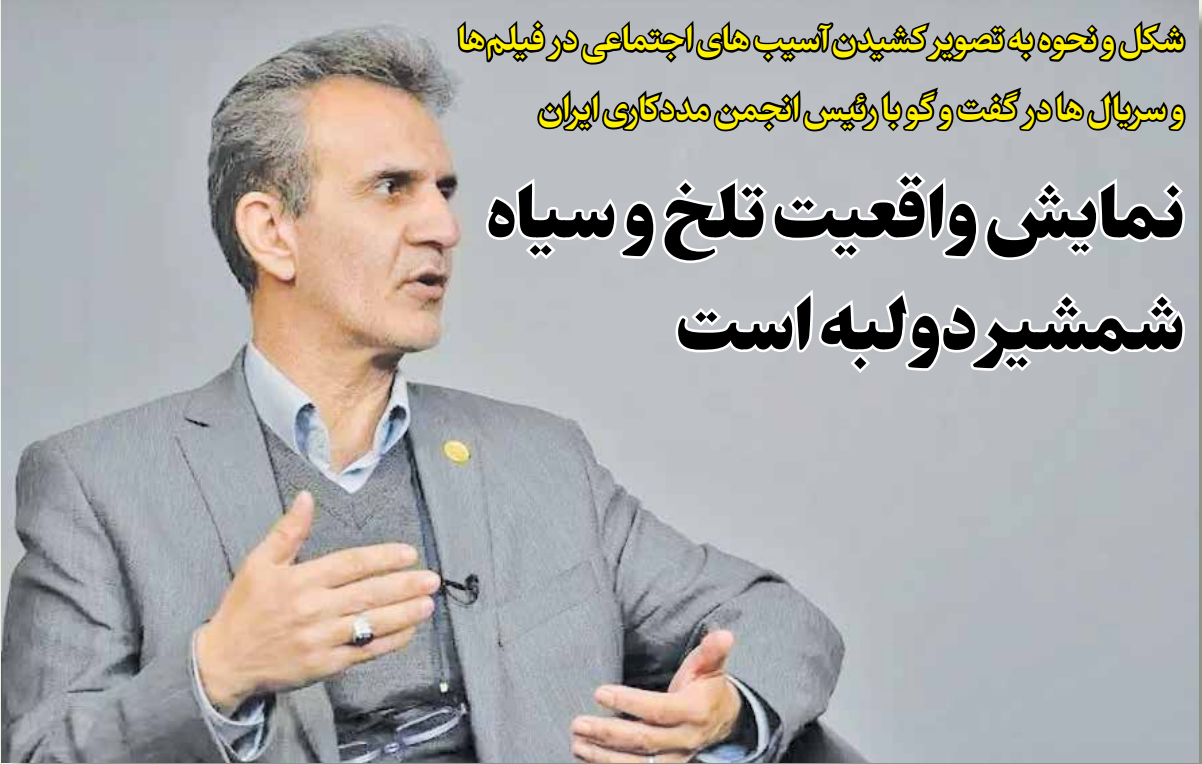
رسانه و آثار تصویری باید در برابر این مسائل سکوت کنند یا خیر؟

رسانه‌ها باید مسئولانه و با درک صحیح از نیاز مخاطب، وارد این موضوعات شوند. ما نمی‌توانیم از رسانه‌ها بخواهیم در برابر آسیب‌های اجتماعی سکوت کنند. نوع ورود به این مسائل باید متناسب با مخاطب باشد و این گونه هم نباشد که به آن نپردازند. باید به مردم آگاهی داده شود تا از بروز مشکلات مشابه جلوگیری کنند. رسانه‌ها باید به این موضوعات بپردازند و آگاهی‌رسانی لازم را انجام دهند. نوع رسانه و مخاطب، در این فرآیند اهمیت زیادی دارد. رسانه‌ها و آثار تصویری می‌توانند با آگاهی‌بخشی به کاهش آسیب‌های اجتماعی کمک کنند. برای مثال، آموزش مهارت‌های حل مسأله و ارتقای تاب‌آوری در افراد می‌تواند منجر به کاهش آسیب‌هایی همچون خودکشی شود. این گونه آگاهی‌رسانی‌ها می‌تواند در رسانه‌ها و حتی شبکه‌های اجتماعی انجام شود.

یکی از بحث‌برانگیزترین موضوعات، نمایش آسیب‌های اجتماعی در سینما، تلویزیون و شبکه‌های خانگی است. آیا پرداختن به این مسائل در

شکل و نحوه به تصویر کشیدن آسیب‌های اجتماعی در فیلم‌ها و سریال‌ها در گفت و گو با رئیس انجمن مددکاری ایران

نمایش واقعیت تلخ و سیاه شمشیر دولبه است



گفت و گو

گروه فرهنگی / در عصر رسانه‌های همه‌گیر و قدرتمند، پرداختن به آسیب‌های اجتماعی دیگر نه یک انتخاب، بلکه یک ضرورت است. اما سؤال اینجاست که این پرداخت باید چگونه باشد؟ آن‌هم در شرایطی که با وجود تلاش برای آگاهی‌سازی در این زمینه، بازهم مثلاً در حوزه آثار تصویری که بخش عظیمی از رسانه را شکل می‌دهند، با محدودیت‌های بسیاری برای این انعکاس مواجه هستیم. نمونه این نگاه را می‌توان در حوزه پرداخت به موضوعات مرتبط با زنان از جمله تعدی جنسی و آزارهای فیزیکی دید، چرا که در سریال‌هایی مثل «شغال» که با همین موضوع در حال پخش از شبکه نمایش خانگی است یا پیش‌تر از آن در کارهایی

قالب تصویری، باعث ترویج آنها می‌شود؟

در واقع سؤال این است که آیا سینما و تلویزیون نباید به هیچ‌عنوان به این آسیب‌ها بپردازند؟ بویژه وقتی از تصاویر مصرف مواد مخدر، طلاق، آزار فیزیکی یا خشونت صحبت می‌کنیم، آیا نمایش این مسائل موجب ترویج آنها می‌شود؟ پاسخ من این است که سینما و تلویزیون نباید از این موضوعات غافل، بلکه باید با دقت و مسئولیت وارد این حوزه شوند. در واقع این مسائل باید به گونه‌ای نمایش داده شوند که بیشتر جنبه پیشگیرانه داشته باشند تا ترویج‌دهنده رفتارهای آسیب‌زا.

با توجه به گسترش رسانه‌های دیجیتال، آیا نگاه ما به رسانه و تأثیرگذاری آن باید تغییر کند؟ بله، دستگاه‌های نمایش در دنیای امروز بسیار متنوع شده‌اند. یک تیلیت،

دقیقاً، ما می‌توانیم در رسانه‌ها آسیب‌های اجتماعی را نشان دهیم، اما اینکه این آسیب‌ها چگونه نمایش داده شوند، بسیار مهم است. اگر به طور مستقیم شیوه‌های خودکشی یا روش‌های خشونت را نشان دهیم، این می‌تواند جنبه بدآموزی و یادگیری منفی داشته باشد و حتی باعث ترویج رفتارهای آسیب‌زا شود ولی اگر در قالب فیلم نشان دهیم که در صورت وقوع تجاوز باید به کالتری و پزشکی قانونی مراجعه کرد، اتفاق درستی است.

به طور مثال در برخی فیلم‌ها مانند جومونگ، خشونت به طور غیرمستقیم و بدون نشان دادن خون و صحنه‌های خورنریز به نمایش گذاشته می‌شود. در این فیلم‌ها، خشونت وجود دارد، اما به صورت غیرمستقیم و بدون نمایش جزئیات، در حالی که در برخی فیلم‌ها، خشونت به طور کامل نمایش داده می‌شود و ممکن است به عنوان یک الگو برای مخاطب عمل کند.

به طور کلی تأثیر شیوه‌های مختلف نمایش این مسائل را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

نوع پردازش شیوه نمایش این مسائل می‌تواند تأثیرات مختلفی داشته باشد. یک فیلم می‌تواند شیوه‌های مختلف خشونت، سرقت، خودکشی و دیگر آسیب‌های اجتماعی را نشان دهد. اگر این شیوه‌ها به طور صحیح و با هدف آگاهی‌بخشی نشان داده شوند، می‌توانند جنبه پیشگیرانه داشته باشند.

برای ارائه هشدار در مورد این آسیب‌ها باید چه نکاتی در رسانه‌ها و سینما رعایت شود؟

این هشدارها باید با توجه به نوع مخاطب و سن گروه هدف صورت گیرد. برای افراد بالای ۱۸ سال، نحوه پردازش و نمایش آسیب‌های اجتماعی ممکن است متفاوت از سنین پایین‌تر باشد. به طور کلی باید

از شیوه‌هایی استفاده کرد که علاوه بر آگاهی‌بخشی، جنبه پیشگیرانه نیز داشته باشد.

در سال‌های اخیر شاهد پرداختن سینما و شبکه‌های نمایش خانگی به آسیب‌های اجتماعی بوده‌ایم. به نظر شما نمایش این آسیب‌ها در فیلم‌ها می‌تواند اثرگذار باشد؟

استفاده از تصاویر آسیب‌های اجتماعی در فیلم‌ها می‌تواند همزمان جنبه‌های آموزشی و پیشگیرانه داشته باشد، اما باید با دقت زیادی انجام شود. نمایش یک موضوع حساس مانند خودکشی یا تجاوز در یک فیلم سینمایی، بویژه در ژانرهای مختلف مانند درام، طنز یا اکشن، نیازمند دقت بالایی است. در چنین مواردی، بسیار مهم است که پیام مورد نظر به درستی به مخاطب منتقل شود.

یکی از نگرانی‌های همیشگی درباره نمایش خشونت در فیلم‌ها، اثرات منفی آن بر مخاطب است. نگاه شما به این موضوع چگونه است؟

بله، این نگرانی کاملاً بجاست. برای مثال اگر فیلمی درباره آزار فیزیکی یا خودکشی ساخته شود، این امکان وجود دارد که نمایش این اقدامات به طور مستقیم باعث یادگیری منفی در مخاطب شود. در صورتی که فیلم با سریالی نحوه ارتکاب یک عمل مخرب را به طور آشکار نشان دهد، ممکن است این امر به جای پیشگیری به ترویج آن عمل منجر شود.

آگاهی مقدم بر سرگرمی

اگر در سریال «شغال» بحث تجاوز مطرح شده و در کنارش نقش حمایتی خانواده در همراهی با فرد و پیگیری حقوق فرد آسیب‌دیده و تنها نگذاشتن فرد در این شرایط هم بازگو شده، بسیار حائز اهمیت است چرا که یکی از مهم‌ترین انتظارات و وظایفی که از خانواده توقع می‌رود، همین حمایت است زیرا اگر فرد را طرد کنند، از او حمایت نکنند یا تنهایش بگذارند، احتمال بروز خطرات بعدی بیش از پیش است. نباید این موضوع را فراموش کنیم که فرد آسیب‌دیده اختیاری در به وقوع پیوستن این حادثه نداشته است. حمایت خانواده در چنین شرایطی می‌تواند آسیب کمتری را متوجه فرد کند و اتفاقاً این نوع از پیام‌ها در فیلم‌ها چون به شیوه غیرمستقیم انجام می‌شود، به نظر بسیار خوب و درست است که به نمایش گذاشته شود. در واقع نمایش آسیب‌هایی مانند تجاوز در هشدار دادن و آگاهی‌بخشی را به دنبال دارد، می‌تواند بسیار مفید و مؤثر باشد.



Shop’s Door: A History of (Alcohol in the Islamic World)، ساموئل هاچکین (دانشگاه ییل آمریکا) کتاب «شعر فارسی و بوطیقای انترناسیونالیسم شرقی» (Persianate Verse and the Poetics of Eastern Internationalism) را معرفی کردند. ضمناً میزگردهایی نیز برگزار شد که یکی از مهم‌ترین هایش مناظره‌ای با حضور سوسن بابایی (مؤسسه هنر کورتولد دانشگاه لندن)، دومینیک یاماموتو (دانشگاه مطالعات خارجی توکیو ژاپن) درباره «گذشته و آینده نقالی، قصه‌گویی حرفه‌ای ایرانی»، نگار حبیبی (دانشگاه ژنو سوئیس) با عنوان «علوم انسانی دیجیتال برای مطالعات ایرانی: ژنو و مجموعه‌های هنری آن» و لویدریچئون (دانشگاه توکیو ژاپن) درباره «برهان‌الدین محقق ترمذی: صوفی قرن سیزدهم از آسیای مرکزی و صوفی اول تأثیر بر مولانا» به ایراد سخن پرداختند.

پژوهشکده تاریخ علم دانشگاه تهران در این نمایش حضور فعالی داشت و دو نشست (پنل) به‌آنان اختصاص یافته بود: امیرمحمد گمینی ارائه‌ای با عنوان «بررسی تطبیقی واکنش‌های علمی شیعه و شیخیه به نظریه خورشید مرکزی در قرن نوزدهم»، محمد سلیمانی‌نبار درباره «علمای دینی مشروطه‌خواه آشنا با علوم جدید» و مصطفی‌بابی با موضوع «رابطه بین مشاهدات، مدل‌های نجومی و فلسفه طبیعی در میاان اخترشناسان اسلامی» داشتند. هم‌چنین نشست‌هایی هم در معرفی کتاب‌های تازه منتشرشده مطالعات ایران و اسلام برگزار شد که از مهم‌ترین هایشان، هوشنگ شهابی (دانشگاه بوستون آمریکا) کتاب «کشورهای فتح نشده: قدرت‌های غیرغربی در عصر امپراطوری (Unconquered States: Non-Western Powers in the Imperial Age)، رودی مته (دانشگاه دلاور آمریکا) کتاب «ملالک در میخانه زدند: تاریخچه الکل در جهان اسلام» (Angels Tapping at the Wine) دخترهای نقالی» سخنرانی کرد.

درباره «قلب خونین»: مفاهیم حافظه عبادی در روضه‌الشهدای ملاحسین واعظ کاشفی، گازوو موریمونو (دانشگاه توکیو ژاپن) با موضوع «نام‌های مختلف برای «دلایل خوب»؟ مفاهیمی که به احترام سنی‌ها به علویان و امامان اشاره دارند»، اسکندر دینک (مدرسه مطالعات شرقی و آفریقایی دانشگاه لندن انگلیس) با عنوان «مناج‌الطلب: زبان فارسی از طریق دستور زبان چینی-فارسی»، کومیکو یاماموتو (دانشگاه مطالعات خارجی توکیو ژاپن) درباره «گذشته و آینده نقالی، قصه‌گویی حرفه‌ای ایرانی»، نگار حبیبی (دانشگاه ژنو سوئیس) با عنوان «علوم انسانی دیجیتال برای مطالعات ایرانی: ژنو و مجموعه‌های هنری آن» و لویدریچئون (دانشگاه توکیو ژاپن) درباره «برهان‌الدین محقق ترمذی: صوفی قرن سیزدهم از آسیای مرکزی و صوفی اول تأثیر بر مولانا» به ایراد سخن پرداختند.

پژوهشکده تاریخ علم دانشگاه تهران در این نمایش حضور فعالی داشت و دو نشست (پنل) به‌آنان اختصاص یافته بود: امیرمحمد گمینی ارائه‌ای با عنوان «بررسی تطبیقی واکنش‌های علمی شیعه و شیخیه به نظریه خورشید مرکزی در قرن نوزدهم»، محمد سلیمانی‌نبار درباره «علمای دینی مشروطه‌خواه آشنا با علوم جدید» و مصطفی‌بابی با موضوع «رابطه بین مشاهدات، مدل‌های نجومی و فلسفه طبیعی در میاان اخترشناسان اسلامی» داشتند. هم‌چنین نشست‌هایی هم در معرفی کتاب‌های تازه منتشرشده مطالعات ایران و اسلام برگزار شد که از مهم‌ترین هایشان، هوشنگ شهابی (دانشگاه بوستون آمریکا) کتاب «کشورهای فتح نشده: قدرت‌های غیرغربی در عصر امپراطوری (Unconquered States: Non-Western Powers in the Imperial Age)، رودی مته (دانشگاه دلاور آمریکا) کتاب «ملالک در میخانه زدند: تاریخچه الکل در جهان اسلام» (Angels Tapping at the Wine) دخترهای نقالی» سخنرانی کرد.

گزارشی از دهمین کنگره دوسالانه انجمن مطالعات جوامع فارسی‌زبان در تاشکند ازبکستان



صوفی، شهرسازی سمرقند، موضوعات اجتماعی روز و... را دربرمی‌گرفت که ازجمله رما تابنده (دانشگاه بروک آمریکا) با موضوع هویت و صلاحیت طریقت: ماهیت و تفسیر آرای فقهی صوفیان نعمت‌اللهی در ایران قرن نوزدهم، عایشه بالتاوغلو-برامر (دانشگاه نیویورک آمریکا) درباره مهاجران ایرانی عصر صفوی به امپراطوری عثمانی، صفا محمودیان (دانشگاه وین اتریش) با عنوان «چادرهای مسافرتی: سازه سبک در حال حرکت بین دربارهای سلطنتی قرون وسطی خراسان و بین‌النهرین سفلی»، امیر موسوی (دانشگاه راتگرز آمریکا) درباره «اخرازمان جیهه جنگ: داستان‌های فارسی و بایگانی دیگر جنگ ایران و عراق»، مینم لباف خانیکی (دانشگاه تهران) با عنوان «زندگی ساسانیان در بستر اسلامی: برخی شواهد باستان‌شناسی از خراسان»، کریم جوان (مؤسسه مطالعات اسماعیلی لندن انگلیس) درباره «روایت‌های منظوم تاریخ اسماعیلیه در آثار حسین بن یعقوب‌شاه»، کارن افل (دانشگاه تورنتو کانادا) با موضوع «ماکتی از خود بهشت»: منظر و حس منظر در بیان بهشتی شیعی در قلمب‌شاهی حیدرآباد»، بابک رحیمی (دانشگاه کالیفرنیا، سن دیگو آمریکا)

گزارشی از دهمین کنگره دوسالانه انجمن مطالعات جوامع فارسی‌زبان در تاشکند ازبکستان

اجتماع ایران‌شناسان

بابایان (دانشگاه میشیگان آمریکا) و فلورین شوارتس (آکادمی علوم اتریش) حضور داشتند. همچنین پژوهشگرانی چون لودیوک پاول (دانشگاه هامبورگ آلمان) با موضوع بوم‌شناسی زبانی حوزه فارسی‌زبان: نگاهی تطبیقی به هند و امپراطوری عثمانی، کامران تطف (دانشگاه آریزونا آمریکا) با موضوع دنیای ایرانی: رویکرد میان‌رشته‌ای به آموزش تاریخ، فرهنگ، غذا و رقص ایران و جوامع فارسی‌زبان، آتا مارا کراسنولسکا (دانشگاه کراکوف لهستان) با موضوع تبعیدیان لهستانی جنگ جهانی دوم در ایران و داستان یک روزنامه‌نگار مقتول، مهرداد بروجردی (دانشگاه علم و فناوری میسوری آمریکا) با موضوع سدحسن تقی‌زاده: یک



تاجیکستان برگزار شد و قرار بود شیراز در اسفند ۱۳۹۵، هشتمین دوره آن را میزبانی کند اما دستور دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری آمریکا مبنی بر محدودیت برای اتباع هفت کشور مانع از برپایی آن در ایران شد. در کنفرانس امسال اما حدود ۳۰۰ سخنران از بیش از ۳۰ کشور شرکت کردند. سخنرانی‌ها در ۹۶ نشست ارائه شد. چندین میزگرد و مناظره و برنامه‌های جانبی دیگر هم برگزار شد که در آن چهره‌های برجسته‌ای چون علی قیصری (دانشگاه سن دیگو آمریکا)، محمد توکلی طرعی (دانشگاه تورنتو کانادا)، کارلو چرتی (دانشگاه کالیفرنیا، ارواین آمریکا)، مریام کنکل (مؤسسه مطالعات پیشرفته نانت فرانسه) کاترین

ابلاغ آگهی

بدین‌وسیله به‌اطلاع خانم زینب راه‌دار فرزند محمد، کارشناس اتاق عمل پیمانی در دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران می‌رساند نظر به اینکه رأی قابل پژوهش شماره ۲۲۱ مورخ ۱۴۰۴/۰۲/۰۱ هیأت بدوی رسیدگی به تخلفات اداری کارمندان دانشگاه علوم پزشکی ایران مبنی بر اخراج از دستگاه متبوع صادر گردیده و هیچ‌گونه نشانی از ایشان در دسترس نمی‌باشد. لذا مشارالیه درصورت اعتراض به رأی صادره حداکثر ظرف مدت سی روز از تاریخ آگهی فوق می‌توانند به مدیریت منابع انسانی دانشگاه مراجعه نمایند.

هیأت بدوی رسیدگی به تخلفات اداری دانشگاه علوم پزشکی ایران